

Caminar i pregar per Barcelona, la proposta del Consell Evangèlic de Catalunya

Dm, 17/09/2019 per Catalunya Religió

(Glòria Barrete –CR) Segon dissabte de mes. 11 del matí. Una trentena de persones es concentra sota les Torres Venecianes de la plaça Espanya de Barcelona. Comencen a caminar en silenci, direcció cap a Montjuic. Un cop arribats a prop de l'estadi de Serrahima s'aturen, preguen i canten alguna lloança. I ho fan des de l'any 2015. Convocats pel [Consell Evangèlic de Catalunya](#), realitzen el que anomenen la [Caminada de Pregària](#), una iniciativa pastoral que té com a objectiu de futur estendre la proposta a més llocs de Catalunya.

L'1 i 2 de maig del 2015 el Palau Sant Jordi acollia el Festival de l'Esperança. Dos dies de testimoniatge, música i fe en què uns vint mil protestants van participar-hi. Durant la preparació del Festival es va iniciar una Caminada de Pregària amb l'objectiu d'impregnar la zona de la benedicció del Senyor. Va semblar bé en aquell moment treure la pregària de les esglésies i de les llars i fer-la extensible i visible a la ciutat de Barcelona. "Ho vam anar fent com una manera d'anar escalfant motors per a l'esdeveniment", comenta **Eliseo Pradales**, pastor evangèlic i un dels organitzadors de la Caminada de Pregària.

Aquella iniciativa pastoral va continuar després del Festival i fins ara, amb la mateixa metodologia i el mateix objectiu. "Nosaltres creiem en la pregària perquè és una forma de relacionar-se amb Déu", explica Pradales.

Es feia i es fa encara avui el segon dissabte de cada mes a les 11 del matí. A l'inici se sortia de la plaça Espanya de Barcelona, just sota les Torres Venecianes, i s'anava pujant pel passeig de l'Exposició fins a Montjuic, arribant al Palau Sant Jordi. Avui dia ja no s'arriba al Palau Sant Jordi sinó que s'aturen a l'alçada de l'estadi Serrahima, on hi ha un balcó natural des d'on Barcelona queda als peus.

La metodologia de la Caminada de Pregària sempre és la mateixa. Prèviament a la

Caminada es comparteix la informació i la convocatòria a través de Facebook, Whatsapp o via correu electrònic. També mitjançant aquests canals es fa arribar el tema de la pregària, "perquè la gent el pugui preparar a casa", i un cop comença la Caminada, es passeja en silenci fins al punt final, on es comparteixen algunes reflexions, es fa pregària conjunta i es canta alguna lloança a Déu.

El temari de les pregàries és molt ampli i extens, "com la vida mateixa", reconeix Pradales. Temes de la família, la salut, temes de la ciutat, locals, polítics o més pastorals com pregar pels pastors, per les ONGs, per les esglésies, o pels ciutadans. Una pregària mensual monogràfica on tots aquests temes "es posen davant del Senyor fent oració".

De totes aquestes trobades es fa un resum escrit i fotogràfic i es comparteix amb la gent que ha participat de la Caminada i també amb d'altres que són de la comunitat però que no han pogut participar-hi. "La Caminada és oberta a tothom, no demanem cap requisit i no demanem a la gent que primer es converteixi, res d'això", afirma Pradales. El que volen, reconeix, "és fer pinya", com es fa en un castell, "on hi ha més gent a baix que al propi castell, que reforcen des de baix perquè els de dalt se sentin recolzats i protegits".

Des de principis d'aquest any 2019 s'ha obert una segona Caminada. El mateix grup que s'aplega a la plaça Espanya es divideix en dos grups i un grup va cap a Montjuic i l'altre marxa cap al parc de l'Espanya Industrial, darrere de l'estació de Sants. "La idea de futur que ja estem plantejant és poder aglutinar encara més gent per poder obrir les Caminades a altres barris de la ciutat de Barcelona i inclús a d'altres comarques de Catalunya". De fet, expliquen, que una altra Caminada d'Oració ja es realitza a Sant Cugat del Vallès.

Però, per què serveix la pregària avui dia? Eliseo Pradales ho té ben clar. "La pregària forma part de la vida de la gent per a necessitats pràctiques del dia a dia". Hi ha situacions de malaltia, recorda, de desastres naturals, o d'injustícies que es poden dur a la pregària. "Vivim avui dia un temps d'oportunitat per anunciar Déu, la gent no el busca i inclús li dona l'esquena", afirma. I és que, per a Pradales, si l'home tingués més present a Déu en tots els àmbits de la seva vida les coses serien diferents. "Quan no hi ha temor de Déu, entra tot i hi cap tot".